

straffelovens regler om betingede domme bliver da, at domstolen ikke kan undlade at idømme en eller anden varig foranstaltning, navnlig tilsyn, hvis den ønsker at tage dommen op til revision senere, dersom den betinget dømte overtræder de af retten nærmere fastsatte vilkår — dette ligger i ordene „under fuldbyrdelsen“ i § 92. Forbehold i dommen kan således ikke kombineres med idømmelse af advarsel som eneste foranstaltning. Denne begrænsning kan imidlertid accepteres, da der også i Danmark i almindelighed træffes bestemmelse om tilsyn med en betinget dømt. Udvalget tilslutter sig altså det synspunkt, at indførelse af særlige regler for betingede domme ikke ville betyde nogen reel ændring af lovforslaget, men kun virke som en unødigt komplikation af bestemmelserne.

I lovforslagets § 4 er fastsat regler for, hvilke handlinger der henhører under *lovens område*. Der foreslås ved ændringsforslag nr. 1 en tilføjelse, der går ud på, at anvendelse af disse regler begrænses ved de i folkeretten anerkendte undtagelser. Heri ligger ingen realitetsændring af forslaget, idet det har været anset for selvfølgeligt, at loven ville blive anvendt med dette forbehold, der ganske svarer til den danske straffelovs § 12. Da der imidlertid, hvis loven ikke indeholder en sådan udtrykkelig bestemmelse, kunne være en fare for, at domstolene ville drage en modsætningslutning fra straffelovens § 12, har udvalget anset det for hensigtsmæssigt at indsætte tilføjelsen.

Udvalget har indgående drøftet forslaget § 24 om *alkoholmisbrug*. Bestemmelsen er videre end den danske straffelov § 138, stk. 1, idet den i modsætning til denne også omhandler den, som forsætligt eller ved grov uagtsomhed bringer *andre* i beruset tilstand og derved udsætter andres person eller betydeligere formueværdier for fare. Udvalget har drøftet, om bestemmelsen eventuelt var for vidtgående, men den hviler på hidtidig grønlandsk retspraksis og må ses på baggrund af, at alkoholmisbrug er særlig farlig i Grønland, dels på grund af grønlændernes større påvirkelighed overfor spiritus, dels på grund af, at faren for ulykker under beruselse (drukning, ihjelfrysning) er større i Grønland end i Danmark. Bestemmelsen må betragtes som en

beskyttelsesforanstaltning imod alkoholmisbrug og vil være særlig påkrævet i den nuværende overgangstid, hvor grønlænderne endnu ikke er vænnet til frigivelsen af alkoholsalget; måske vil problemet være mindre om nogle år. Ud fra disse betragtninger har udvalget accepteret formuleringen, idet navnlig de grønlandske medlemmer af udvalget har ønsket den opretholdt uændret.

I § 46 foreslås ved ændringsforslag nr. 2 betegnelsen „forledelse til udvandring“ ændret til: „forledelse til udrejse“, idet det, efter at Grønland er blevet en ligeberettiget del af det danske rige, må findes unaturligt at betegne udrejse til Danmark som „udvandring“.

I forbindelse med § 42 om udbredelse af kønssygdomme har udvalget været inde på, om det burde være en betingelse for påtale, hvis den smittede var ægtefællen, at dennes begæring forelå. Dette kræves efter den danske straffelovs § 256, stk. 2, medens det er oplyst for udvalget, at det ikke er tanken i de nærmere regler om påtalen, som ifølge § 84 skal udfærdiges af statsministeren, at kræve ægtefællens begæring om påtale i det nævnte tilfælde. Udvalget har imidlertid undladt at rette nogen henstilling til statsministeren i denne anledning, da udbredelse af kønssygdomme efter grønlandsk opfattelse betragtes som et samfundsmæssigt onde, der da også er omhandlet i kapitlet om almenfarlige forbrydelser og ikke i kapitlet om forbrydelser mod liv og legeme. Derfor er også det tilfælde, at den smittede er den skyldiges ægtefælle, en sag, der angår samfundet, og ikke blot en legemskrænkelse overfor ægtefællen. Vigtigheden af at føre nøje kontrol med udbredelse af kønssygdomme i Grønland kan derfor gøre det rimeligt, at forbrydelsen i alle tilfælde er undergivet ubetinget offentlig påtale.

Et enkelt medlem af udvalget, Edel Saunte, har dog udtrykt den opfattelse, at påtale ikke burde ske i det nævnte tilfælde, og retter henstilling til statsministeren om, at påtalereglerne til sin tid må blive udformet i overensstemmelse hermed.

Forslagets § 83 indeholder en *forældelsesregel*, idet den bestemmer, at påtale ikke finder sted, når der er forløbet så lang tid, efter at en lovovertrædelse er begået, at forudsætningerne for iværksættelse af de i